

[Formanden]

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Nu går et tocifret milliardbeløb jo fra 10 til 99, så det er jo et vidt begreb, hr. Christophersen her er inde på, men jeg forstår, at med de ønsker, som fremlægges fra venstres side om overflytning fra den offentlige sektor til den private sektor, er der tale om at trække de skel i befolkningen, som jeg i mit første indlæg advarede så kraftigt imod. Det understreges af, at det, man ønsker at skære ned på, fremfor noget er sociale overførselsindkomster. Jeg advarer mod en sådan politik.

Bertel Haarder (V):

Sagen er så alvorlig, at jeg synes, vi skal lade være med at misforstå hinanden. Hr. Camre citerede mig for, at jeg skulle have sagt, at vi ikke ville dæmpe den samlede forbrugsefterspørgsel. Jeg ved ikke, hvad det er for et nyt ord, der er kommet ind i nationaløkonomien: forbrugsefterspørgsel. Det var i hvert fald ikke det, jeg sagde. Jeg sagde: den samlede efterspørgsel – som består af både forbrug og investeringer. Det, det drejer sig om, er, at vi vil overføre ressourcer fra offentligt forbrug til private investeringer. Så enkelt er det. Man kan altså godt spare på det offentlige uden at stramme den samlede efterspørgsel. Det er mærkeligt, at både statsministeren og finansministeren og hr. Camre misforstår os på det punkt.

Man kunne måske næsten fristes til at tro, at man slet ikke har drøftet disse ting i forligspartiernes kreds. Har man ikke overvejet den tanke, at vi står med en statslig sektor, som vokser med 3 pct. ud over stigningerne i arbejdsløshedsunderstøttelse både i 1980 og igen i 1981, og at muligheden, vi burde gribe, var at standse denne vækst og i stedet få en minusvækst og lade erhvervene nyde godt af den efterspørgselsmulighed, som derved frigøres? Har man slet ikke drøftet det ud fra disse begreber? Man skulle tro det, eftersom venstres og konservatives synspunkter her slet ikke kan forstås, så de kan blive debatteret på deres præmisser.

Men måske er det reelle i sagen det, som hr. Camre var inde på til sidst, og som statsministeren også var inde på, at de spareforslag, vi fremsætter, vil man ikke være med til. Vel, det er da reel tale, at man foretrak-

ker, at vi kører videre, at den basis for alle vore velfærdsgoder, som er det danske erhvervsliv, yderligere eroderes. Ja men det er da reel snak, at det er det, man vil. Så er vi inde ved sagens kerne.

Men så må man sandelig også spørge forligspartierne, om de ikke kan se, at der er brug for at presse regeringen til at forstå, at nu må det offentlige altså give plads, for at det, der skal bære samfundet, kan få lov at vokse sig stærkt igen. Det drejer sig altså om en offentlig sektor, der – eksklusive dagpenge – er vokset med 3 pct. om året de to sidste år på trods af alle spareaftalerne.

Jeg vil gerne spørge hr. Niels Helveg Petersen, om han vil benægte, at øget indtjening i erhvervslivet, som uundgåeligt vil blive følgen af venstres og konservatives forslag, vil føre til større investeringer og større beskæftigelse i erhvervslivet. Det kan man nemlig ikke benægte, det har Industrirådet klart dokumenteret, og det følger også af finansministerens oplysninger til politisk-økonomisk udvalg både i 1979 og i 1980. Jeg er sikker på, at vi kan få det bekræftet igen.

Det kan altså ikke benægtes, at man kunne gøre noget for at øge erhvervsinvesteringerne og den private beskæftigelse og derved styrke vores velfærdsgoders grundlag. Det kan ikke benægtes, men det er regeringen, der ikke vil, fordi man taler om skel i befolkningen og nedskæringer osv. Så er vi tilbage i en helt traditionel socialdemokratisk problematik. Den vil jeg bede især forligspartierne om at tænke lidt på.

Når hr. Niels Helveg Petersen siger, at opgør med regeringen ikke hjælper, for det har vi prøvet så tit i 1970erne, så må vi altså minde om, at takket være hr. Niels Helveg Petersen er bolden altså havnet hos regeringen hver gang, hvorefter de radikale, hvad der næsten er værre, har undladt at stille krav til regeringen. Hvis der er nogen, der er skyld i, at det er gået sådan i 1970erne, så er det vel i virkeligheden de radikale. De kan ikke gøre for, at de er anbragt i denne magtfulde situation, men det giver dem altså et ansvar, som de efter vores mening ikke har levet op til.

Palle Simonsen (KF):

Efter de taler, vi har hørt her i eftermiddag fra statsministeren og fra finansministe-